

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Adam Pavel, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Nisporeni din 18 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2016, în cauza penală în privința lui

Adam Pavel Dumitru,

născut la 13 februarie 1982, originar și domiciliat până la reținere în s. Dolna, r-nul Strășeni.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 01 martie 2016 - până la 18 mai 2016; (instanța de fond);

2. de la 09 iunie 2016 - până la 27 iunie 2016; (instanța de apel);

3. de la 08 august 2016 - până la 21 decembrie 2016; (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Nisporeni din 18 mai 2016, Adam Pavel a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului cheltuielile de judecată legate de efectuarea expertizei medico-legale, în sumă de 57 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 28 iulie 2015, la orele 01³⁰, Adam Pavel aflându-se la domiciliul concubinei sale Britcari Tatiana în s. Șendreni, r-nul Nisporeni, în urma unui conflict apărut, i-a aplicat acesteia mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste cap și corp, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 190 D din 09 decembrie 2015, vătămări corporale grave, periculoase pentru viață.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Marian Ion în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri cu

stabilirea unei pedepse mai blânde.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2016, apelul declarat a fost respins, ca nefondat.

În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a menționat, că instanța de fond în baza unei analize ample a probelor cercetate corect a stabilit starea de fapt și just a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă, în limitele legii, ținându-se cont de scopul pedepsei penale și criteriile generale de individualizare a acesteia prevăzute la art. 61, 75 și 76 Cod penal.

Colegiul penal a respins solicitarea apelantului privind stabilirea unei pedepse mai blânde, argumentând că pedeapsa numită este echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să atingă scopul prevăzut la art. 61 Cod penal.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar inculpatul, care a solicitat casarea parțială a acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri și stabilirea unei pedepse mai blânde, argumentând că la numirea acesteia nu s-a ținut cont de toate circumstanțele atenuante și anume: recunoașterea parțială a vinei, căința sinceră, se caracterizează pozitiv. La fel, a menționat că instanțele de fond au ignorat comportamentul părții vătămate, care l-a numit cu cuvinte necenzurate, astfel provocându-l la săvârșirea infracțiunii.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de inculpat, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece recurentul critică hotărârea contestată sub aspectul greșitei individualizări a pedepsei, însă instanțele de judecată corect au stabilit pedeapsa inculpatului, ținând cont de prevederile art. 7,61,75,76,77 Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Analizând textul recursului se constată, că autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va pronunța asupra acestor aspecte, dar recurentul își exprimă dezacordul cu termenul pedepsei stabilite, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond

și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În acest sens, instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, instanța de recurs consideră, că în mod just instanța de apel a menținut sentința primei instanțe, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de fond în mod echitabil a stabilit categoria și termenul de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, și anume gradul prejudiciabil al faptelor comise, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, corect menționând că scopul pedepsei poate fi atins doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul inculpatului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct.2 și 4 din prezenta decizie, denotă că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de *gravitatea infracțiunii săvârșite*, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În speță, instanța de apel s-a pronunțat argumentat asupra tuturor motivelor invocate de apărare în apelul declarat, iar pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele la stabilirea termenului de pedeapsă au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele și circumstanțele cauzei în

conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în sensul propus de inculpat este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice temei legal.

Este de menționat și faptul că inculpatul a comis o infracțiune **deosebit de gravă**, care a generat consecințe grave pentru partea vătămată, iar aceste circumstanțe denotă că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, și i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, astfel că, recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Adam Pavel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2016, în cauza penală în privința lui *Adam Pavel Dumitru*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 ianuarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti